

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องนี้ยังไม่เคยมีใครทำมาก่อน แต่มีบทความและการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง คือ

2.1 การศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ที่สอนในโรงเรียน

ในปีการศึกษา 2510 สุนีย์ สุขตระกูล¹ ได้ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่สอนในชั้นมัธยมศึกษา โดยศึกษาจากหลักสูตรและประมวลการสอน จากหนังสือแบบเรียนไวยากรณ์ 2 เล่ม คือ Oxford Progressive English for Adult Learners เล่ม 1 และ เล่ม 2 และจากหนังสืออ่าน 2 เล่ม คือ Rebecca กับ Gandhiji : The Story of His Life. ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. จากการเปรียบเทียบหนังสือแบบเรียนไวยากรณ์ทั้งสองเล่ม ปรากฏว่าการเรียงลำดับโครงสร้างไวยากรณ์ในหนังสือทั้งสองเล่ม มีได้เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เช่น บางครั้งโครงสร้างในบทหลัง ๆ จะง่ายกว่าบทต้น ๆ หรือโครงสร้างในเล่ม 2 ควรจะนำมาสอนก่อนโครงสร้างในเล่ม 1 เป็นต้น

2. จากการเปรียบเทียบหนังสือแบบเรียนกับหนังสืออ่านประกอบ พบว่าโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในหนังสืออ่านมีจำนวนมากกว่า และมีความซับซ้อนมากกว่าโครงสร้างที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน

3. จากการเปรียบเทียบหนังสือแบบเรียนไวยากรณ์กับหลักสูตร ปรากฏว่า โครงสร้างไวยากรณ์ส่วนใหญ่ในหนังสือแบบเรียนสอดคล้องกับหลักสูตรดี

¹ สุนีย์ สุขตระกูล, เรื่องเดียวกัน.

ปีการศึกษา 2515 เทพินทร์ สุนทรส² ได้ทำการวิจัยโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยศึกษาจากหนังสือแบบเรียนชุด English for Thai Students เฉพาะหมวดการอ่าน (Reading) กับหมวดการฝึกไวยากรณ์ปากเปล่า (Oral Grammar Drills) และจากหลักสูตร ผลการวิจัยปรากฏว่า โครงสร้างไวยากรณ์ ในแบบเรียนชุดนี้ส่วนใหญ่สอดคล้องกับโครงสร้างไวยากรณ์หลักสูตรกำหนดไว้ โครงสร้างไวยากรณ์ส่วนใหญ่ปรากฏในหมวดการอ่าน มากกว่าหมวดการฝึกไวยากรณ์ปากเปล่า แบบประโยคที่ปรากฏมากที่สุดในแบบเรียนชุดนี้มี 4 แบบคือ

1 ↔ 2 (Noun ↔ Verb)

1 ↔ 2L 3 (Noun ↔ Linking Verb Adjective)

1a ↔ 2L 1a (Noun₁ ↔ Linking Verb Noun₁)

1a ↔ 2 1b (Noun ↔ Verb Noun₂)

2.2 การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของนักเรียน

ในปีการศึกษา 2513 จันทรเพ็ญ อัมตระกูล³ ได้ทำการวิจัยความสามารถ ในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล และพบว่าความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย มีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไม่แตกต่างกัน ส่วนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหาต่อการใช้ของ นักเรียนมีหลายโครงสร้าง เช่น Patterns of Verb Form, Tenses โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Present Perfect Tense และ Passive Voice

002181

² เทพินทร์ สุนทรส, เรื่องเดียวกัน.

³ จันทรเพ็ญ อัมตระกูล, "ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

จริยา ผลประเสริฐ⁴ ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนสาธิต 3 โรงเรียนในจังหวัดพระนคร
พบว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
อยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยได้เสนอโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหาในการใช้ต่อ
นักเรียนมากกว่าร้อยละ 60 ขึ้นไป จำนวน 18 ข้อ ที่สำคัญ ๆ ได้แก่

1. Comparatives of Adjectives
2. Wesh + that + clause
3. To rob someone of something
4. To suggest + clause
5. Would rather----- than
6. To be famous as
7. The + adjective = noun
8. To be about to do something
9. Now (that) as a conjunction

2.3 การวิจัยเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ

ในปี พ.ศ. 2510 ถาวร สุงกงช⁵ ทำการวิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาศึกษาตอนต้น (ป.กศ.ต้น) โดยพิจารณา

⁴จริยา ผลประเสริฐ, "ระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

⁵ถาวร สุงกงช, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนฝึกหัดครูประ-
กาศนียบัตรวิชาการศึกษาศึกษาตอนต้นของวิทยาลัยครู 3 แห่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,"
(วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยการศึกษาระสาณมิตร, 2510).

สัมฤทธิ์ผลในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และการอ่านเอาความ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. ที่มีผลสัมฤทธิ์ในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และการอ่านเอาใจความรวมกันอยู่ในระดับปานกลาง มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษด้านไวยากรณ์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านคำศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง และมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเอาความอยู่ในระดับต่ำ ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 3 ด้านดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญในเชิงสถิติ แสดงให้เห็นว่าความสามารถทั้ง 3 นี้ มีองค์ประกอบรวมกันในการเรียนภาษา

ในปี พ.ศ. 2513 ชุมพล ปานเกตุ ทำการวิจัย เรื่อง "สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษา 3 อย่างคือ ศัพท์ เสียง และโครงสร้างไวยากรณ์ ในด้านที่เกี่ยวกับทัศนคติ อายุ และอาชีพของบิดามารดา ผลการวิจัย (ในด้านที่เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์) มีดังนี้

1. คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียงกับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ
2. คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
3. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้เรียน ครูผู้สอนจึงควรปลูกฝังทัศนคติที่ดีในการเรียนให้นักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁶ชุมพล ปานเกตุ, "สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ในปีต่อมา เปรมจิตต์ ศรีเมฆานนท์⁷ ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตครูศาสตรชั้นปีที่ 4 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกและที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท ในด้านที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษา ทั้งสามคือ เสียง ศัพท์ และแบบสร้างไวยากรณ์ ปรากฏผลการวิจัยว่า นิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกและนิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท มีความสามารถในการเรียนเสียงภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน แต่นิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมีความสามารถในการเรียนศัพท์และแบบสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสูงกว่านิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท

2.4 การทดลองสอนไวยากรณ์อังกฤษ

ปี ค.ศ. 1962 จอห์น บีชเชอร์ ทัลเลนต์⁸ (John Beecher Tallent) ทำการศึกษาผลของการสอนไวยากรณ์อังกฤษโดยใช้วิธีแบบเก่า (Traditional Method) กับวิธีโครงสร้าง (Structural Method) แก่นักเรียนในระดับชั้น 10 (Grade 10) โดยวัดความสามารถในการวิเคราะห์ประโยคและทัศนคติของนักเรียน จากผลการเรียนวิชา Expression และ Reading ปรากฏผลว่า ผลการสอบไวยากรณ์อังกฤษทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเก่าสามารถวิเคราะห์และแจกแจง

⁷ เปรมจิตต์ ศรีเมฆานนท์, "การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตครูศาสตรชั้นปีที่ 4 ที่เรียนเป็นวิชาเอกและวิชาโท," (วิทยานิพนธ์ครูศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

⁸ John Beecher Tallent, "An Experimental Evaluation of the Teaching of English Grammar by Traditional and Structural Methods," Dissertation Abstract, 22 (January 1962), p. 2392.

ประโยคที่กำกวมได้ดีกว่านักเรียนที่สอนแบบโครงสร้าง และนักเรียนที่เรียนแบบเก่าจะชอบเรียนไวยากรณ์อังกฤษมากกว่านักเรียนที่เรียนแบบโครงสร้าง

มาร์กาเร็ตา โอลส์สัน⁹ (Margareta Olsson) ได้ทำการทดลองการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีของการเรียนภาษา 2 ทฤษฎีคือ The Audio-Lingual Habit Theory หรือที่เรียกว่า The Mechanistic View กับ The Cognitive Code-Learning Theory หรือที่เรียกว่า The Mentalistic View

โอลส์สันทำการทดลองครั้งแรกในปี 1969 ประชากรคือเด็กเรียนชาวสวีเดนซึ่งกำลังเรียนในระดับชั้น 7 (Grade 7) ซึ่งมีอายุเฉลี่ยประมาณ 14 ปี จำนวน 18 ห้องเรียน นักเรียนเหล่านี้ต้องเรียนภาษาอังกฤษตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ตั้งแต่ระดับชั้น 4 ถึงระดับชั้น 7 วิธีสอนที่ใช้ทดลองมี 3 วิธี

1. The Implicit Method มีการฝึก (Drill) อย่างมีระบบระเบียบ แต่ไม่มีการให้คำอธิบายเกี่ยวกับไวยากรณ์

2. The Explicit English Method ให้คำอธิบายเกี่ยวกับไวยากรณ์เป็นภาษาอังกฤษ

3. The Explicit Swedish Method ให้คำอธิบายเป็นภาษาสวีเดน และมีการเปรียบเทียบโครงสร้างภาษาอังกฤษกับโครงสร้างภาษาสวีเดนที่คล้ายคลึงกันด้วย

ความแตกต่างเบื้องต้นของวิธีทั้งสามก็คือ The Implicit Method ให้ความสำคัญมาก ส่วน 2 วิธีหลัง ให้เวลาส่วนใหญ่ในการวิเคราะห์ทางไวยากรณ์ ผลการทดลองปรากฏว่า ไม่มีวิธีหนึ่งวิธีใดดีกว่าวิธีอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด

โอลส์สันทำการทดลองครั้งที่สองในปี 1970 ซึ่งหลักสูตรได้เปลี่ยนให้นักเรียนภาษา

⁹Margareta Olsson, "Learning Grammar : An Experiment," English Language Teaching, XXVII (June, 1973), 266 - 269.

อังกฤษตั้งแต่ระดับชั้น 3 ถึงระดับชั้น 9 ผลการทดลองครั้งที่สองไม่แตกต่างจากผลการทดลองครั้งแรกมากนัก อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า The Explicit Swedish Method ใช้นักเรียนออนไลน์ผลดีกว่าวิธีอื่น

ในการทดลองทั้งสองครั้ง มีการส่งแบบสอบถามทัศนคติของครูด้วย ปรากฏว่าครูมีความเชื่อว่า The Implicit Method จะใช้นักเรียนเรียนออนไลน์ได้ และควรใช้ The Explicit Method กับเด็กอื่น ๆ ที่เหลือ ครูส่วนใหญ่ยอมรับว่า ในเวลาสอนมีการให้คำอธิบายเกี่ยวกับไวยากรณ์ค่อนข้างบ่อยครั้ง และส่วนใหญ่จะอธิบายโดยใช้ภาษาของนักเรียนคือภาษาสวีเดน

ผลการทดลองของโอดส์สันนี้สอดคล้องกับความเห็นของ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส¹⁰ (Wilga M. Rivers) ที่เสนอแนะการอธิบายปัญหาทางการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไว้ว่า ควรอธิบายความสัมพันธ์ของ โครงสร้างไวยากรณ์ให้นักเรียนที่เก่ง เป็นภาษาต่างประเทศ แต่สำหรับนักเรียนอ่อนควรอธิบายเป็นภาษาของนักเรียนเอง

2.5 การศึกษาในค่านโครงสร้างไวยากรณ์กับทักษะต่าง ๆ ของภาษา

จอห์น ดับเบิลยู โอลเดอร์ จูเนียร์ (John W. Oller Jr.) และ เอลโช ซี เร็ดคิง¹¹ (Elcho Z. Redding) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้คำนำหน้านาม (Article) กับทักษะอื่น ๆ ของภาษา โดยใช้ประชากรจำนวน 120 คน ซึ่งพูดภาษา 29 ภาษา โอลเดอร์ แยกประชากรเหล่านี้เป็น 2 พวก คือพวกที่พูดภาษาที่ไม่ใช่คำนำหน้านาม เช่น ไทย จีน ญี่ปุ่น เกาหลี กับพวกที่พูดภาษาที่ใช้คำนำหน้านาม

¹⁰Wilga M. Rivers, Teaching Foreign Language Skills (Chicago: The University of Chicago Press, 1968), pp.84 - 85.

¹¹John W. Oller Jr. and Elcho Z. Redding, "Article Usage and Other Language Skills," Language Learning, XXI (June, 1971), 85-95.

เช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี โปรตุเกส

ผลการวิจัยมีดังนี้คือ

1. ความสามารถในการใช้คำนำหน้านาม (Article) สามารถนำไปทำนายความสามารถอื่น ๆ ทางภาษาอังกฤษได้ และจะสามารถทำนายได้เที่ยงตรงมากขึ้น ถ้าหากใช้ทดสอบนักเรียนต่างประเทศที่พูดภาษาที่มีคำนำหน้านาม

2. ครูควรสนใจสอนคำนำหน้านามให้นักเรียนที่พูดภาษาที่ไม่มีคำนำหน้านามให้มาก ๆ เพราะการพัฒนาความสามารถในการใช้คำนำหน้านามมีผลเท่ากับช่วยพัฒนาทักษะอื่นทางภาษาอังกฤษด้วย

ปี ค.ศ. 1970 เดวิด อี เอสกี¹² (David E. Eskey) ได้ศึกษาถึงวิธีการเทคนิคใหม่ ๆ ในการสอนอ่านแก่นักเรียนในระดับสูง ผลการวิจัย (ในทันทีเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์) ก็คือ โครงสร้างไวยากรณ์เป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งในการอ่าน ผู้วิจัยเสนอแนะว่าควรมีการสอนโครงสร้างภาษาอังกฤษในระดับสูงให้นักเรียน และควรสอนให้สัมพันธ์กับการอ่านของนักเรียนด้วย פרמקניןนี้ เอสกี ได้เสนอให้สอนโครงสร้างไวยากรณ์แบบปวิรรต (Transformational Approach) ให้นักเรียนระดับสูง

ในปีต่อมา เอสกี¹³ ได้ทำการศึกษาปัญหาต่าง ๆ ในการสอนอ่านแก่ผู้เรียนระดับมหาวิทยาลัย และพบว่าผู้เรียนมีปัญหามากในการอ่านอยู่ 3 ด้าน คือ ด้านคำศัพท์ ด้านเนื้อเรื่อง โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม และด้านโครงสร้างไวยากรณ์ ผู้วิจัยชี้ให้เห็นว่าปัญหาเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์เป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดความยุ่งยากมากที่สุด แต่ไม่มีใครได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะครูผู้สอนเองไม่ค่อยแน่ใจในความรู้เรื่องโครงสร้าง เอสกี

¹² David E. Eskey, "A New Technique for the Teaching of Reading to Advanced Students," TESOL : Teacher of English to Speakers of Other Languages, 4 (Dec, 1970), 315 - 321.

¹³ _____, "Advanced Reading : The Structural Problem," English Teaching Forum, IX (September-October, 1971), 15-19.

โครงสร้างที่สร้างความยุ่งยากในการอ่านระดับสูงออกเป็น 4 ชนิด คือ (1) นามวลีที่ซับซ้อน (2) กริยาวลีที่ซับซ้อน (3) Free Modifier (4) โครงสร้างเบ็ดเตล็ดที่ใช้ อยู่ทั่วไปในภาษาเขียน แต่ไม่ใช้ในภาษาพูด

เกี่ยวกับความรู้ของครูในชั้นโครงสร้างไวยากรณ์นั้น ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ¹⁴ มีความเห็นคล้ายคลึงกับเฮสกี ม.ล.บุญเหลือ กล่าวว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย นั้นมีความรู้พอสมควรในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษ คือการฟัง พูด อ่าน เขียน แต่ยังไม่ค่อย เข้าใจแจ่มแจ้งในเรื่องลักษณะของภาษา คือระบบเสียงและแบบสร้างไวยากรณ์ โดยเฉพาะ ความเข้าใจในเรื่องแบบสร้างไวยากรณ์น้อยกว่าความเข้าใจในระบบเสียง

ปี ค.ศ. 1971 คาร์โลส อัลเฟรโด¹⁵ (Carlos Alfredo) ได้ศึกษาปัญหาใน การอ่านของนักเรียนชาวต่างประเทศ พบว่า นอกจากปัญหาในเรื่องศัพท์แล้ว ปัญหาที่ สำคัญในการอ่านอีกปัญหาหนึ่งก็คือ ระบบโครงสร้าง ระบบคำ และระบบเสียงในภาษาแม่ มักเป็นอุปสรรคในการอ่าน อัลเฟรโดได้เสนอแนะ (ในชั้นที่เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์) ว่าครูควรเลือกหนังสือหรือข้อความที่จะให้นักเรียนอ่านอย่าง ระมัดระวัง โดยคำนึงถึง โครงสร้างทางไวยากรณ์และศัพท์

ข้อเสนอแนะของอัลเฟรโด สอดคล้องกับความคิดเห็นของ เวอร์จิเนีย เอฟ แอลลัน¹⁶ (Virginia F. Allen) ซึ่งกล่าวถึงการเตรียมอุปกรณ์การสอนที่เป็นบทสนทนาหรือเรื่อง เล่า (Dialogue and Narrative Material) สำหรับนักเรียนต่างประเทศว่าการ

¹⁴บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล., รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษา (ศูนย์ภาษาอังกฤษ โครงการพัฒนามหาวิทยาลัย, 2513), หน้า 22.

¹⁵Carlos Alfredo, "Some Sources of Reading Problems for Foreign Language Learners," Language Learning, XXI (June, 1971), 107 - 115.

¹⁶Virginia F. Allen, "Preparation of Dialogue and Narrative Material for Students of English as a Foreign Language," Teaching English as a Second Language by Harold B. Allen (ed.) (New York : McGraw-Hill Book Company, 1965), pp. 182 - 189.

จำกัด (Control) โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นสิ่งจำเป็นเท่า ๆ กับการควบคุมศัพท์ แอลัน กล่าวไว้ว่า ผู้เขียนบทสนทนาหรือ เรื่องเล่าสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศบางครั้ง ก็สังเกตเห็นความสำคัญของการจำกัดศัพท์ แต่ก็ไม่ใคร่มีผู้ใดตระหนักถึงความจำเป็นในการ จำกัดโครงสร้างไวยากรณ์ควบคู่ไปด้วย ดังนั้นบางครั้งจึงปรากฏว่าหนังสืออ่านสำหรับ นักเรียน ระดับ เริ่มตนบางเล่มมีประโยคที่ประกอบด้วยศัพท์ที่ง่าย แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนตั้งใจ จำกัดเรื่องศัพท์ แต่โครงสร้างของประโยคกลับซับซ้อนเกินระดับของนักเรียน แสดงว่าผู้ เขียนล้มความสำคัญของการสร้างโดยสิ้นเชิง ตัวอย่างเช่น ประโยค : "It is thinking that makes what we read our own."

2.6 การศึกษาเรื่องประโยคและการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค

การแบ่งประเภทประโยคที่นิยมใช้กันมานานจนเป็นแบบแผน (Typical) คือการ แบ่งประเภทของประโยคตามแบบไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammars) ซึ่งมี 2 แบบ คือ แบ่งตามลักษณะโครงสร้าง และแบ่งตามลักษณะความคิดหรือเนื้อหา¹⁷

1. การแบ่งประโยคตามลักษณะโครงสร้าง (Structure of Form) แบ่ง ประโยคออกเป็น 3 ชนิด คือ

ก. ประโยคความเดียว (Simple Sentences) ได้แก่กลุ่มคำที่ประกอบกันขึ้น เป็นประโยคอิสระ มีความสมบูรณ์ในตัวเอง

ข. ประโยคประสม (Compound Sentences) ได้แก่ประโยคที่มีใจความสมบูรณ์ ในตัวเองตั้งแต่ 2 ใจความขึ้นไป มาอยู่รวมกัน

ค. ประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) ได้แก่ประโยคที่มีใจความสำคัญ หนึ่งประโยค และมีอนุประโยคตั้งแต่หนึ่งอนุประโยคขึ้นไปมาขึ้นกับประโยคใหญ่ นั้น เพื่อแสดง ความหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. การแบ่งประโยคตามลักษณะความคิดหรือเนื้อหา (Idea or Content) ซึ่ง

¹⁷

Fries, The Structure of English, pp.29 - 32.

แบ่งประโยคออกเป็น 4 ชนิดคือ

ก. ประโยคบอกเล่า (Declarative Sentences) ได้แก่ประโยคที่ใช้
เล่าเรื่องราว ข้อเท็จจริงต่าง ๆ อาจจะเป็นการยอมรับ (Affirmative) หรือปฏิเสธ
(Negative) ก็ได้ ตัวอย่างเช่น

Ron is as tall as John.

I consider that boy very foolish.

There is no news from her.

ข. ประโยคคำถาม (Interrogative Sentences) ได้แก่ประโยคที่ใช้ถาม
คำถามต่าง ๆ อาจเป็นทั้งการยอมรับและปฏิเสธก็ได้ ประโยคคำถามมีอยู่ 3 แบบคือ
ประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยกริยาช่วย (Verbal Questions) ตัวอย่างเช่น

Are you going to walk home?

Must we leave now?

Did you talk to Mr. Grant?

ประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วยคำแสดงคำถาม (Pronominal Questions)

ตัวอย่างเช่น

Whose car is that?

Where's Tom today?

Why did they go there?

ประโยคคำถามที่มีรูปเหมือนประโยคบอกเล่า แต่จะขึ้นเสียงสูงท้ายประโยค

ตัวอย่างเช่น

You hear me?

You are not going yet?

ค. ประโยคคำสั่ง (Imperative Sentences) ได้แก่ประโยคที่ใช้ขอร้อง
หรือสั่งให้กระทำการหรือมิให้กระทำการบางอย่างโดยหนึ่งตัวอย่าง เช่น

Be a good girl!

Hurry up, please!

Don't talk!

อลิซ ไฮด์ ฮัพ¹⁸ (Alice Hyde Hupp) เป็นนักไวยากรณ์ผู้หนึ่งที่แบ่งประเภทของประโยคตามแบบไวยากรณ์เก่า คือแบ่งประโยคตามลักษณะโครงสร้างของประโยค อย่างไรก็ตามประเภทของประโยคที่ฮัพแบ่ง แตกต่างจากการแบ่งแบบเดิมเล็กน้อย กล่าวคือแบ่งประโยคออกเป็น 4 ชนิดคือ

ก. ประโยคความเดียว (Simple Sentences) ซึ่งประกอบด้วยประธานส่วนเดียวกับภาคแสดงส่วนเดียว อาจจะสั้นหรือยาวก็ได้ ตัวอย่างเช่น

Birds sing.

The tourists from New Jersey crossed the Continental Divide.

ข. ประโยคความรวม (Compound Sentences) ประกอบด้วยประโยคตั้งแต่สองประโยคขึ้นไป เชื่อมด้วย Co-Ordinate Conjunction ตัวอย่างเช่น

The tide came in, and the great rock disappeared.

The farmer planted cotton and tobacco, but this land produced nothing, but weeds.

ค. ประโยคความซ้อน (Complex Sentences) ประกอบด้วยประโยคหลัก (Main Clause) กับประโยคย่อย (Subordinate Clauses) ตัวอย่างเช่น

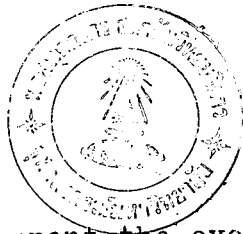
Is that the town where you were born?

I cannot play because I sprained my wrist.

I can't imagine why he didn't phone you earlier.

¹⁸

Alice Hyde Hupp, The Mechanics of the Sentences (New York: American Book Company, 1955), pp. 159 - 160.

After he had spent the evening studying, he relaxed with some friends.

ง. ประโยคความผสม (Compound-Complex Sentences) ประกอบด้วยประโยคความรวมกับอนุประโยคอื่น ตัวอย่างเช่น

Before they sailed for Europe, my friends sold their old family car, and upon their return they bought a new one of the very latest design.

Although James Fraser was not particularly interested in slavery, he enlisted in the Cape Fear Rifles in 1861 and served until the war ended; but he spent a large part of his time in a terrible prison camp.

ในหนังสือ The Structure of English ฟรีช¹⁹ (Fries) แบ่งการเปล่งเสียงแต่ละครั้งของคนเราเป็น 2 ประเภทคือ การเปล่งเสียงออกมาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Utterances) และการเปล่งเสียงโดยไม่ได้มุ่งจะสื่อความหมาย (Noncommunicative Utterances) การเปล่งเสียงเพื่อสื่อความหมายแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ทั้งนี้โดยถือการตอบสนองต่อการเปล่งเสียงเหล่านั้นเป็นเกณฑ์ในการแบ่งคือ

1. การเปล่งเสียงที่มีการตอบสนองเป็นคำพูด ("Oral" Responses) ได้แก่การทักทาย การเรียก การถามคำถาม ตัวอย่างเช่น

การเปล่งเสียง	การตอบสนอง
Hello!	Hello!
Mother!	What is it?
Whom was that?	Monday at eleven.

¹⁹Fries, The Structure of English, p. 53.

2. การเปล่งเสียงที่มีการตอบสนองเป็นการกระทำ ("Action" Responses) หรือมีการตอบสนองเป็นคำพูดและการกระทำ ได้แก่ การขอร้อง และคำสั่ง ตัวอย่างเช่น

การเปล่งเสียง	การตอบสนอง
---------------	------------

Read that again, will you? [Reads aloud a telegram]

Let me speak to Miss _____, please. Just a minute! [Miss _____ is called to the telephone.]

3. การเปล่งเสียงที่มีการตอบสนองเป็นสัญญาณแสดง การตั้งใจฟัง (Signals of Attention) อาจจะแสดงออกทางคำพูด หรือกิริยาท่าทางก็ได้ ได้แก่ การบอกเล่า เรื่องราวต่าง ๆ

ส่วนการเปล่งเสียงที่ไม่ได้มุ่งสื่อความหมาย (Noncommunicative) คือ การเปล่งเสียงที่แสดงถึงสถานการณ์ขณะที่พูด เช่น การเปล่งเสียงแสดงความประหลาดใจ ความเจ็บปวด ความโกรธ ความเสียใจ ความรังเกียจ

นักไวทยาการผู้ ๆ หลายท่านก็ใช้การตอบสนองของประโยคเป็นเกณฑ์ในการแบ่งประเภทประโยค แต่การแบ่งก็มีชื่อแตกต่างกันออกไปบ้าง กล่าวคือ

พอล โรเบิร์ตส์²⁰ (Paul Roberts) แบ่งประโยคออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ตามลักษณะของการตอบสนองได้ 3 ประเภทคือ

1. ประโยคขอร้อง (Request Sentences) คือประโยคที่ทำให้ผู้ฟังต้องกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป
2. ประโยคคำถาม (Question Sentences) คือประโยคที่ทำให้ผู้ฟังต้องตอบสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกไป

²⁰ Paul Roberts, Patterns of English (New York : Harcourt, Brace and World, Inc., 1956), pp.58-59; and Understanding English (New York and Evanston : Harper and Row, Publishers, 1958), p.183.

3. ประโยคบอกเล่า (Statement Sentences) คือประโยคที่ทำให้ผู้ฟังต้องฟังต่อไป

วิลเลียม เนลสัน ฟรานซิส²¹ (William Nelson Francis) ใช้การตอบสนองเป็นเกณฑ์ในการแบ่งประโยคเช่นเดียวกับ โรเบิร์ตส์ (Roberts) แต่ฟรานซิสใช้เนื้อหา (Content) ของประโยคเป็นเกณฑ์รวม และแบ่งประโยคออกได้เป็น 6 ประเภทคือ

1. ประโยคทักทาย (Greeting) เป็นประโยคที่ใช้ในเวลาพบปะหรือลาจากกัน เป็นประโยคชนิดที่กำหนดก็มาจนเป็นแบบแผนว่าเมื่อใดจะพูดว่าอย่างไร คำตอบของประโยคชนิดนี้มักจะเป็นการซ้ำคำทักทายนั่นเอง

2. ประโยคเรียก (Call) เป็นประโยคสั้น ๆ ที่ใช้เรียกให้ตั้งใจฟัง ปกติจะไว้คำตอบในรูปคำถามสั้น ๆ เพื่อแสดงความสนใจ

3. ประโยคอุทาน (Exclamation) เป็นประโยคสั้น ๆ ที่มีจะมีแบบแผนคล้ายคลึงกันเป็นอย่างเดียวกัน (Stereotyped) มีระดับเสียง (Intonation) ที่เป็นลักษณะเฉพาะ เกิดขึ้นจากสถานการณ์ที่ไม่ได้คาดหวังมาก่อน อาจจะมีหรือไม่มีคำตอบก็ได้ การตอบสนองอาจเป็นคำอุทานหรือเป็นการกล่าวย้ำ (Reaffirmation) ก็ได้

4. ประโยคคำถาม (Question) เป็นประโยคที่มีคำตอบแตกต่างกันไปไม่ได้กำหนดเป็นแบบแผนเหมือนกับคำตอบของประโยคทักทาย ประโยคเรียก หรือประโยคอุทาน สิ่งที่แสดงความ เป็นประโยคคำถามได้แก่เสียงสูงต่ำ ลักษณะการเรียงลำดับคำ และคำที่แสดงความ เป็นคำถาม (Interrogators)

5. ประโยคขอร้อง (Request) เป็นประโยคที่ทำให้เกิดการตอบสนอง เป็นการกระทำหรือการตอบสนองที่เป็นการกระทำและคำพูดสั้น ๆ ที่ใช้คล้ายคลึงกันทั่วไป การตอบสนองที่เป็นการกระทำนี้ไม่ใช่การแสดงท่าทางเวลาพบปะหรือลาจากกันด้วย

²¹William Nelson Francis, The Structure of American English (New York : The Ronald Press Company, 1958), pp.426-427.

6. ประโยคบอกเล่า (Statement) เป็นประโยคที่ทำให้เกิดการตอบสนองที่เป็นสัญญาณแสดงความสนใจ (Attention-Signal) ซึ่งอาจจะเป็นคำพูดสั้น ๆ หรือการแสดงท่าทาง เช่น ผงกศีรษะก็ได้

จะเห็นได้ว่าประเภทของประโยคที่ฟรานซิสแบ่งออกมา มีความคล้ายคลึงกับประเภทย่อย ๆ ของประโยคที่ฟรินแบงไว้มาก

นอกจากนี้ ฟรานซิส ยังแบ่งประโยคตามตำแหน่งที่ปรากฏในการสนทนาออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. ประโยคเริ่มการสนทนา (Situation-Sentences) เป็นประโยคที่ "ใช้" เริ่มสนทนา อาจจะมาหลังการเรียก การทักทาย การอุทาน หรือคำทักทายตามแบบแผนของการเรียก การทักทาย การอุทานอย่างใดอย่างหนึ่ง

2. ประโยคต่อเนื่อง (Sequence-Sentences) ได้แก่ประโยคที่พูดต่อการสนทนาโดยไม่เปลี่ยนตัวผู้พูด ตัวอย่างเช่น

Situational-Sentences

Sequence-Sentences

The boy has just brought the evening paper.

It is at the door.

George says the committee is going to consider only budget matters to day.

Everything else must wait.

I know that he likes oysters.

He told me so himself.

John likes sea-food.

At least he always used to.

3. ประโยคตอบสนอง (Response-Sentences) ได้แก่ประโยคที่พูดต่อการสนทนาแต่เปลี่ยนตัวผู้พูด

บาร์บารา เอ็ม เอช สแตรง²² (Barbara M.H. Strang) แบ่งประโยคออก

²²Barbara M.H. Strang, Modern English Structure (London : Edward Arnold (Publishers) Ltd., 1965), pp. 63 - 65.

เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ประโยคสมบูรณ์ (Full Sentences) ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ชนิดคือ

ก. ประโยค Positive Affirmative ได้แก่ประโยคที่บอกข้อความในทาง
เล่าเรื่อง การเรียงคำของประโยคชนิดนี้อยู่ในแบบที่สตรง เรียกว่า "Actor-Action
Order" คือประกอบด้วยผู้กระทำและกริยา (หรือเรียกกันทั่วไปว่า ประธานและกริยา นั่นเอง)
ประโยคชนิดนี้เวลาออกเสียงต่ำท้ายประโยค (Falling Final Intonation)

ข. ประโยค Positive Interrogative ได้แก่ประโยคที่ใช้ตามคำถาม
มีลักษณะการเรียงคำดังนี้

แบบที่หนึ่ง "Actor-Action Order" คือมีรูปเหมือนประโยคชนิด ก. แต่
เวลาออกเสียงจะทอดเสียงขึ้นสูงท้ายประโยค

แบบที่สอง "Action-Actor Order" เป็นกร สับตำแหน่ง เอาตัวกริยา
(ในรูปกริยาช่วย) มาไว้หน้าผู้กระทำกริยา ในการออกเสียงจะขึ้นเสียงสูงหรือลงเสียงต่ำ
ท้ายประโยคก็ได้

แบบที่สาม ใช้คำแสดงการถาม (Question Words) มาช่วย

ค. ประโยค Negative ได้แก่ประโยคปฏิเสธ อาจจะเป็นบอกเล่าก็ได้
คำถามก็ได้

ง. ประโยค Emphatic ได้แก่การย้ำความหมายของประโยคให้เด่นชัดขึ้น
หรือเป็นการขอร้องวิงวอน โดยทั่วไปมักใช้กริยา do ไว้หน้ากริยาแท้ในประโยค หรือถ้ามี
กริยาช่วยตัวอื่น ๆ อยู่แล้ว การลงเสียงหนักที่กริยาช่วยนั้นก็เป็นการย้ำความหมายให้รุนแรง
ขึ้นได้ ตัวอย่างเช่น

You do look pale.

Oh, but you simply must come.

You are an ass.

2. ประโยคย่อย (Minor Sentences) ซึ่งประกอบด้วยประโยคต่าง ๆ 3 ชนิดคือ

ก. Completive ประกอบด้วยแบบประโยคที่ใช้เสริมความให้ชัดเจนขึ้น เช่น

การแสดงความทักทาย การขอร้อง การแสดงสิ่งของ การอ้างถึง การสนทนาแต่ครั้งก่อน
เป็นต้น เช่น

This one.

Tomorrow morning

Gladly, if I can.

Here.

When?

With whom?

ประโยคชนิดนี้จะปรากฏมาในการตอบคำถาม ซึ่งในกรณีนี้จะมีคำ Yes หรือ No อยู่ด้วย

ข. Exclamatory เป็นประโยคสั้น ๆ อุทานแสดงความรู้สึกต่าง ๆ หรือ
เป็นการเรียก การชี้แจงแนะนำ เช่น

Good lord!

Damn it!

Hello, John!

This way, please.

ค. Aphoristic เป็นประโยคย่อชนิดที่ใช้กันมาจนเป็นแบบแผนว่าจะต้องพูด
เช่นนั้น เช่น

like father, like son

the more, the merrier

no bishop, no king

พอล โรเบิร์ต²³ (Paul Roberts) แบ่งแบบสร้างพื้นฐานของประโยค (Basic

²³ Roberts, Understanding English, pp.174-182; and Patterns of English, pp. 70 - 74, 169 - 173, 192 - 195.

Sentence Patterns) ออกเป็น 8 ชนิดด้วยกัน โรเบิร์ตใช้เครื่องหมายแทนคำหรือกลุ่มคำต่าง ๆ ดังนี้

- 1 หมายถึงคำนามหรือสรรพนาม (Nominal Words)
- 2 หมายถึงคำกริยา (Verbs)
- 3 หมายถึงคำคุณศัพท์ (Adjectives)
- 4 หมายถึงคำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs)
- A หมายถึงกริยาช่วย (Auxiliaries)
- D หมายถึงคำนำหน้านาม (Determinatives)

2L หมายถึง Linking Verbs เช่น be, appear, look, taste, feel, grow และอื่น ๆ ในพวกเดียวกัน

แบบสร้างทั้ง 8 ชนิดมีดังนี้คือ

1. แบบสร้างที่หนึ่ง มีส่วนประกอบดังนี้

1	←————→	2
Lions		roar.
He		left.
That		hurts.

แบบสร้างนี้อาจขยายออกได้หลายวิธี โดยการเพิ่มเติมส่วนต่าง ๆ จะขอยกมาพอสังเขปคือ

- 1.1 โดยการใส่คำนำหน้านามประกอบนาม

D	1	←————→	2
The	birds		sing.
My	motor		knocks.

- 1.2 โดยเพิ่มกริยาช่วย

D	1	←————→	A	2
	Charlie		might	object
This	bird		is	singing.
	He		had	left.

1.3 โดยใช้คำกริยาวิเศษณ์ประกอบ

D	1	←	→	2		4	
	Birds			sing		noisily.	
The	team			played		well.	
A	student			spoke		up.	
D	1	←	→	A		2	4
The	ghost			had	walked	silently.	
The	lions			were	roaring	loudly.	
	Albert			has	gone	away.	

2. แบบสร้างที่สอง มีส่วนประกอบดังนี้

	1	←	→	2L		3
	Grass			is		green.
	Alice			looked		foolish.
	She			seems		better.

แบบสร้างนี้อาจขยายออกได้หลายวิธี โดยการเพิ่มคำที่เป็นส่วนขยาย เช่น

2.1 เพิ่มคำนำหน้านาม (Determiners)

D	1	←	→	2L		3
All	birds			look		beautiful.
The	meal			tasted		terrible.
My	arm			stayed		sored.

2.2 เพิ่มคำกริยาช่วย (Auxiliaries)

D	1	←	→	A		2L	3
My	horse			had	grown	old.	
His	story			did	ring	true.	
	Alice			were	getting	sick.	

2.3 เพิ่มคำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs)

D	1	←	→	2L	3	4
The	cake			turned	blue	later.
	He			grew	old	gracefully.

คำกริยาวิเศษณ์นอกจากจะปรากฏในตำแหน่งสุดท้ายของประโยคแล้ว ก็อาจจะปรากฏในตำแหน่งใดก็ได้แต่ไม่ว่าจะปรากฏในตำแหน่งใด แบบสร้างพื้นฐานก็ยังคงเดิมนั่นเอง

3. แบบสร้างที่สาม มีส่วนประกอบดังนี้

	1a	←	→	2L	1a
	We			remained	friends.
	Dogs			are	animals.
	That			was	Charlie.

คำกริยาที่ปรากฏมากที่สุดคือ be (am, is, are, was, were) remain และ become และคำนามทั้งสองคำในแบบสร้างนี้หมายถึงบุคคล เดียวกัน หรือสิ่งของสิ่งเดียวกัน แบบสร้างนี้อาจขยายออกไปหลายวิธี เช่น เพิ่มคำประกอบหน้าคำนาม เพิ่มกริยาช่วย เพิ่มคำกริยาวิเศษณ์ เป็นต้น

3.1 เพิ่มคำนำหน้าคำถาม (Determiners)

D	1	←	→	2L	D	1
Those	canaries			are	my	birds.
His	sister			became	my	mother-in-law.

3.2 เพิ่มกริยาช่วย (Auxiliaries) หรือคำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs) หรือคำ

ทั้งสองประเภท

D	1	←	→	A	2L	D	1	4
Those	canaries			might	be	my		birds.
	He			should	be	the	boss	actually.

4. แบบสร้างที่สี่ มีส่วนประกอบดังนี้

1a	2	1b
Charlie	drinks	milk.
Everybody	hated	school.

ในแบบสร้างนี้คำนามสองคำไม่ได้หมายถึงสิ่งเดียวกัน หรือบุคคลเดียวกัน และเช่นเดียวกับแบบสร้างอื่น ๆ แบบสร้างที่สี่สามารถขยายออกได้หลายวิธีเช่น การเพิ่มคำนำหน้านามเพิ่มกริยาช่วย หรือเพิ่มคำกริยาวิเศษณ์ หรืออื่น ๆ

D	1	A	2	D	1	4
The	canaries	had	eaten	their	worms	greedily
Our	minister	had	organized	a	club.	
	Everybody		noticed	the	sign	later.
	We	might	prune	the	roses.	

5. แบบสร้างที่ห้า มีส่วนประกอบดังนี้

1a ←→ 2 1b 1c

คำนามทั้งสามคำในแบบสร้างนี้ ไม่ได้เป็นบุคคลหรือสิ่งของอย่างเดียวกัน นามคำแรก (1a) ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค คำนามตัวที่สาม (1c) เป็นกรรมตรงของกริยา ส่วนคำนามตัวที่สอง (1b) เป็นกรรมรอง แบบสร้างนี้อาจขยายโดยใช้ส่วนขยายประเภทต่างๆ เช่น คำนำหน้าคำนาม ดังตัวอย่าง

D	1a ←→ 2	D	1b	D	1c
The	man	gave	his	son	some money.
His	aunt	sang		us	a song.
	Charlie	mailed		Bert	a package.

6. แบบสร้างที่หก มีส่วนประกอบดังนี้

1a ←→ 2 1b 1b

แบบสร้างนี้ต่างกับแบบสร้างที่ห้าคือ คำนามตัวที่สองและสามในแบบสร้างนี้หมายถึงบุคคล เดียวกัน หรือสิ่งของอย่างเดียวกัน คำนามตัวที่สามนี้ เรียกว่าส่วนประกอบกรรม (Object Complement) แบบสร้างนี้จะขยายออกได้โดยเพิ่มส่วนขยาย (Modifiers) ซึ่งเป็นคำหรือกลุ่มคำชนิดต่าง ๆ จะขอยกตัวอย่างเพียงหนึ่งวิธีคือ การเพิ่มคำนำหน้านาม

D	1a	←	→	2	D	1b	D	1b
The	girls			considered	the	boy	a	fool.
The	team			made	Sam	their	spokesman.	
	We			found	him	a	help.	

7. แบบสร้างที่เจ็ด มีส่วนประกอบดังนี้

ในแบบสร้างนี้ 1b จะทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา

D	1a	←	→	2	D	1b	3
The	girls			thought	the	fellows	foolish,
	I			believed	him	honest.	
	That			made	me	sore.	

8. แบบสร้างที่แปด มีส่วนประกอบดังนี้

คำว่า there ในแบบสร้างนี้หมายถึง there ที่เป็นคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function Words) ซึ่งเป็นคนละคำกับ there ที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) แบบสร้างนี้ก็ขยายโดยวิธีเพิ่มส่วนขยายเช่นเดียวกับแบบสร้างอื่น ๆ ฉะนั้นกลุ่มคำที่ขึ้นต้นด้วยรูปพบหรือกลุ่มคำที่เป็นอนุประโยคอาจปรากฏในตำแหน่งเดียวกับคำกริยาวิเศษณ์ และมีหน้าที่เช่นเดียวกับคำกริยาวิเศษณ์ในแบบสร้างนี้

There	2	D	1	4
There	was	a	man	here.
There	were	some	men	there.
There	2	D	1	P-g
There	were	some	meadows	across the river.
There	's	a	clown	in this class.
There	2	D	1	S-g
There	comes	a	time	when we have to give in.
There	comes	a	time	when such thing don't matter.

จากแบบสร้างพื้นฐานทั้งแปดนี้ เราสามารถจะขยายความให้เป็นประโยคซับซ้อนได้
หลายวิธี เช่น จากแบบสร้างที่สี่ *Canaries eat worms.* อาจจะขยายออกได้ดังนี้

All the pretty little South American canaries that we kept
in the cages in the front part of the house had been happily eating
some especially appetizing worms which my brother Tom had picked up
at a feed store on Post Street.²⁴

แบบสร้างทั้งแปดนี้ เป็นแบบสร้างพื้นฐานของประโยคบอกเล่า (Basic State-
ment Patterns) ส่วนแบบสร้างของประโยคคำถาม (Question Sentences) และแบบ
สร้างของประโยคขอร้อง (Request Sentences) นั้น โรเบิร์ตส์ถือว่าเป็นแบบสร้างขั้นที่สอง
(Secondary Patterns) ซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของแบบสร้างพื้นฐาน²⁵ เช่น

²⁴ Roberts, Patterns of English, p. 74.

²⁵ Roberts, Patterns of English, pp. 272-284; and Understanding English, pp. 183 - 184.

Children are noisy.

Are children noisy?

There were some men.

Were there some men?

He gave the man his money.

Give the man his money.

นอกจากนี้โรเบิร์ตยังได้กล่าวถึงแบบสร้างของประโยคบอกเล่าอีกประเภทหนึ่งซึ่ง
มีกริยาหรือกริยาช่วยอยู่หน้าประธาน นั่นคือแบบสร้าง 4 2L ↔ 1

4 2L D 1

Seldom were the men there.

Rarely was the dinner edible.

4 A D 1 2

Not once did he admit his stupidity.

Seldom does he get here on time.

P-g 2 D 1

Into the room came Charlie,

Down the stairs walked my father.

แบบสร้าง 4 2L ↔ 1 นี้ ไม่ใคร่ปรากฏในการพูด มักจะปรากฏในภาษาเขียน
บ้าง เช่นในหนังสือสำหรับเด็ก ซึ่งส่วนมากนำด้วยบุพบทวลีที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า up, down,
out อย่างไรก็ตาม แบบสร้างนี้นับวันก็จะใช้พูดและเขียนน้อยลงทุกที ด้วยเหตุนี้โรเบิร์ต
จึงไม่นับเป็นแบบสร้างพื้นฐาน

เฮเลน ซี ลอดจ์ (Helen C. Lodge) และ เจอรัลด์ แอล เทรตต์²⁶ (Gerald L. Trett) แบ่งแบบสร้างของประโยคไว้คล้ายคลึงกับโรเบิร์ตส์คือ

1. แบบสร้างที่หนึ่ง : N₁ V N₂
I gave the signal.

2. แบบสร้างที่สอง : N₁ LV N₁
Greenfinches are birds.

3. แบบสร้างที่สาม : N LV A
Justice is impartial.

4. แบบสร้างที่สี่ : N V
The cable car stopped.

5. แบบสร้างที่ห้า : N₁ V N₂ N₃ N₃
The salesman offered the housewife a free hairbrush.

6. แบบสร้างที่หก : N₁ V N₂ N₂
We appointed him chairman.

N₁ V N₂ A
The man painted the barn red.

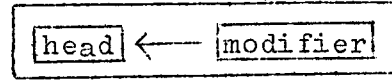
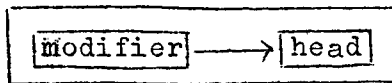
ฟรานซิส แบ่งโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของกลุ่มคำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป ออกเป็น 4 ประเภทคือ²⁷

1. โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยาย (Structures of Modification)

²⁶ Helen C. Lodge and Gerald L. Trett, New Ways in English, (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, Inc., 1968), pp.137-157.

²⁷ Francis, op.cit., chapter 6.

ประกอบด้วยส่วนประกอบ 2 ส่วน คือ ส่วนหลัก (Head) และส่วนขยาย (Modifier) ซึ่งใช้เครื่องหมายดังนี้

เครื่องหมาย → จะชี้จากส่วนขยายไปหาส่วนหลักเสมอ ส่วนหลักอาจเป็นคำในหมวดคำใดก็ได้ หรืออาจเป็นคำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์บางคำ หรืออาจเป็นโครงสร้างหนึ่ง โครงสร้างใดก็ได้ ส่วนขยายอาจเป็นคำในหมวดคำใดก็ได้ หรืออาจเป็นบุรพทวลี (Prepositional Phrase) หรือโครงสร้างใดๆก็ได้ รวมทั้งอนุประโยคที่รวมอยู่ในประโยคใหญ่ (Included Clause) ด้วย ตัวอย่าง เช่น (คำที่ขีดเส้นใต้คือหัวหลักส่วนที่เหลือเป็นส่วนขยาย)

hungry people

hard to get

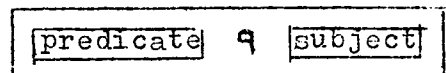
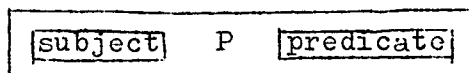
outside in the cold

a dog's life.

2. โครงสร้างที่ประกอบด้วยภาคแสดง (Structures of Predication) ประกอบด้วย

ภาคประธานและภาคแสดง ภาคประธานโดยทั่วไปเป็นคำนาม หรือโครงสร้างที่มีนามเป็นส่วนหลัก หรือเป็นคำในหมวดคำใดก็ได้ เป็นบุรพทวลีก็ได้ โครงสร้างอื่น ๆ รวมทั้งอนุประโยคที่อยู่ในประโยคใหญ่ก็เป็นประธานได้ คำแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ there ก็เป็นประธานได้ (เรียกว่า Temporary Subject) ส่วนภาคแสดงอาจประกอบด้วยคำกริยาอย่างเดียวหรือประกอบด้วยโครงสร้างอื่น ๆ ที่มีคำกริยาเป็นส่วนสำคัญ เช่น โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนขยาย ที่มีคำกริยาเป็นส่วนหลัก หรือโครงสร้างอื่นใดที่มีส่วนประกอบหนึ่ง เป็นคำกริยาคำเดียว หรือมีส่วนประกอบส่วนหนึ่ง เป็นโครงสร้างที่มีคำกริยาเป็นส่วนหลัก (Verb-Headed Structures)

โครงสร้างชนิดนี้จะใช้เครื่องหมาย P ซึ่งจะหันหน้าเข้าหาภาคแสดงเสมอ

ตัวอย่าง เช่น (คำที่ขีดเส้นใต้คือภาคประธาน ที่เหลือคือภาคแสดง)

money talks

soldiers have been killed

snow kept falling

3. โครงสร้างที่ทำให้ประโยคสมบูรณ์ (Structures of Complementation) ประกอบด้วยส่วนที่เป็นกริยาส่วหนึ่ง (Verbal Element) และส่วนประกอบอีกส่วนหนึ่ง (Complement) ส่วนที่เป็นกริยาอาจเป็นคำกริยาคำเดียว หรือเป็นโครงสร้างใดๆที่มีคำกริยาเป็นส่วนหลัก ส่วนที่เป็นส่วนประกอบนั้น ปรากฏหลังคำกริยาประเภท Linking Verbs เช่น be, seem, appear, look เป็นต้น เรียกว่าส่วนประกอบของประธาน (Subjective Complement) ซึ่งส่วนประกอบแบบนี้จะเป็นคำในหมวดคำใดก็ได้ หรือบุพบทวลี หรือโครงสร้างใดก็ได้ ส่วนประกอบ (Complement) ปรากฏหลังคำกริยากรรม (Transitive Verbs) ก็เรียกว่าเป็นกรรม (Objects) ซึ่งมี 3 ชนิดคือ กรรมตรง (Direct Object) กรรมรอง (Indirect Object) และส่วนประกอบของกรรม (Objective Complement) อนึ่งคำกริยากรรมจะไม่ปรากฏในโครงสร้างนี้

โครงสร้างชนิดที่จะใช้เครื่องหมาย C ซึ่งจะหันหลังให้ส่วนที่เป็นกริยาตลอดเวลา

ตัวอย่าง เช่น (คำที่ขีดเส้นใต้คือส่วนที่เป็นคำกริยา ที่เหลือคือส่วนประกอบ)

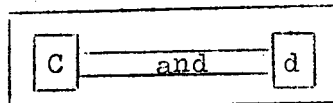
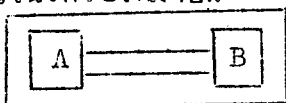
speak truth

be careful

love your neighbor

4. โครงสร้างที่ประกอบด้วยตัวเชื่อม (Structures of Coordination) มีส่วนประกอบตั้งแต่ 2 ส่วนขึ้นไป แต่ละส่วนเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ที่เหมือนกันนำมารวมอยู่ด้วยกันในโครงสร้างนี้ และทำหน้าที่เป็นหน่วยเดียว ส่วนประกอบแต่ละส่วนอาจเป็นคำเดียวหรือเป็นประโยคก็ได้ การรวมเข้าด้วยกันอาจจะทำได้โดยการเรียงคำ และการออกเสียงอย่างเดียวกันก็ได้ หรืออาจจะโดยการใช้ตัวเชื่อม (Coordinators) ก็ได้

โครงสร้างนี้ใช้เครื่องหมาย = เชื่อมระหว่างส่วนประกอบทั้งสอง ถ้ามีตัวเชื่อมให้ใส่ไว้ในเครื่องหมายนี้

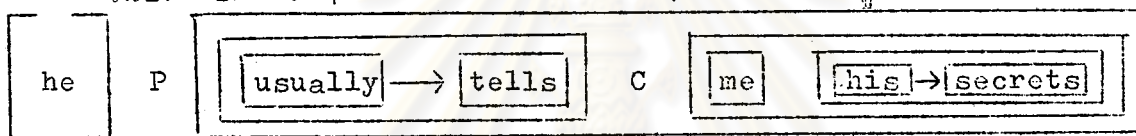
ตัวอย่าง

pens, pencils, and ink.

pens and needles.

neither war nor peace.

ในประโยคหนึ่ง ๆ อาจมีโครงสร้างหลาย ๆ ชนิดรวมกันอยู่ได้เช่น

ประโยคนี้ประกอบด้วยภาคประธานคือ "he" กับภาคแสดงคือส่วนที่เหลือ เป็น Structure of Predication

ในภาคแสดงประกอบด้วยส่วนที่เป็นกริยา "usually tells" กับ

ส่วนประกอบ "me his secrets" เป็น Structure of Complementation

ในส่วนที่เป็นกริยา ประกอบด้วย ส่วนหลักคือ "tells" กับส่วนขยายคือ "usually"

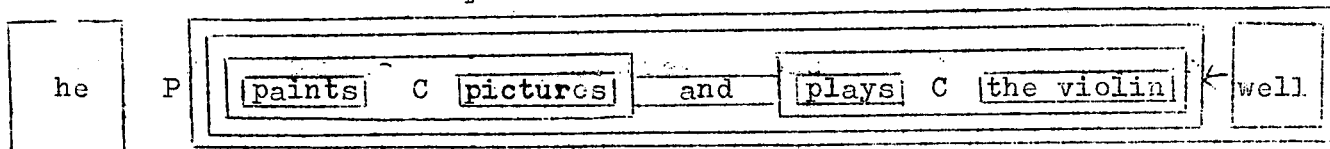
เป็น Structure of Modification

ในส่วนประกอบ มีกรรม 2 ชนิด คือ กรรมตรง "his secrets" กับกรรมรอง "me"

ส่วนที่เป็นกรรมตรง ประกอบด้วยส่วนหลัก "secrets" กับส่วนขยาย "his" เป็น

Structure of Modification

ในประโยคหนึ่งอาจมีโครงสร้างอยู่ครบทั้งสี่ชนิดก็ได้ เช่น

บางครั้งส่วนประกอบของ โครงสร้างอาจจะอยู่แยกกัน เช่น

